

LBRIS

We know
books

Valentina Mihaela Ghinea

Tărâmul zânelor

Editura Ink Story
Pucioasa, 2024

Capitolul I

Ajuns în capătul străzii, ezită. Simți cum gândurile i se-neacă în suflet, un suflet ce parcă nici nu mai era al lui, de care se descotorosise de vreme îndelungată, dar care, iată, se trezise acum să-i pulseze mai întâi în tâmple, apoi, cu putere, în tot corpul.

Să se întoarcă, oare? În fond și la urma urmei, nici nu prea știa ce caută acolo. Nu o mai văzuse de aproape douăzeci de ani. Mult? Puțin? Cum fuge timpul...! Parcă mai ieri se despărțise de ea și-o privise, pentru ultima dată, cum îi face semn cu mâna din capul străzii. Hm! Era, probabil, o prostie să vină acum, după atâta timp, să... să ce? Să-și ceară iertare? Nu simțea nicio vină. Și oricum era prea târziu.

Mai făcu doi pași înainte, cu avânt, hotărât să nu-i pese de nimic; să-și îndeplinească datoria, și-atât. Apoi, avea să dea totul uitării, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat în viața sa.

Trase adânc aer în piept și pași pe caldarâmul încins. August. În câte alte luni de august bătuse drumul ăsta?

Lumina după-amiezii i se prinse lungă de umeri, acoperindu-l c-o strălucire arămie, toropitoare și oblojitoare în același timp. Nu știa ce simte, iar asta îl înciuda peste măsură.

— Vrei să intri pe *țărâmul zânelor*? se auzi o voce mică chiar alături de el.

— Probabil, se trezi vorbind amuzat. Tu cine ești?

zise și se lăsa ușor pe genunchi, atâta doar cât să ajungă la nivelul cărlionților aurii, clătinați când și când de posesoarea unor sprâncene viguroase, arcuite a uimire.

— Vecina, rosti rotund și clar copila. Eu n-aș avea curaj, adăugă apoi, iar buza de jos i se umflă a scepticism și ușoară teamă.

O privi amuzat, iar ochii săi măriți înadins, ca pentru a-l face să-nțeleagă ce taine extraordinare ascundea acea curte, îi aduseră un nod de amintiri pe undeva, în capul pieptului, lucru ce-l făcu să respire accelerat și șuierător.

— Vezi? făcu fetița, deja se simte vraja!

Dar tonul ei serios și prevestitor de lucruri rele avu efect contrar și, fără să-și dea seama, pufni într-un râs hăhăit, pe care cu mare greutate și-l putu opri.

— Râzi?! Lasă c-o să vezi și singur! se ofensă purtătoarea buclelor blonde, întorcându-i spatele fără alte discuții.

— Hei, Vecina! Vecina! strigă el de vreo câteva ori în urma ei, dar copila se prefăcu a nu auzi.

Doar se piti după o tufă de trandafiri, așteptând plină de curiozitate momentul în care portița avea să se deschidă.

Îi dădu pace și, degajat, învărti cheia în broasca mare, neagră, din fier forjat, iar poarta se deschise ca împinsă-n lături de-o mână nevăzută. *Sinistru*, gândi și dădu să privească-ndărăt, la copilă, dar lemnul greu, tras îndărăt de-un arc cât încheietura mâinii, îl grăbi să pășească-n lături, pentru a nu fi lovit.

Sunt două zile. Doar două zile. Ce-ar putea să se-ntâmpale într-un răstimp atât de scurt? se încurajă singur, căutând pe aleea spre casă. Ce mici îi păreau acum lucrurile! El și le amintea imense; de pildă, pietrele acestea, înșirate una după alta, le credea altădată niște

lespezi menite să-ți cârmuie pașii prin puzderia de campanule mov ce mai că înecau cărarea. Nu înțelesese niciodată cum de-i înfloreau ei toate florile acelea, tot timpul anului. Bine, nu înțelegea nici care era folosul atâtor flori pe care, evident, cineva trebuia nu doar să le îngrijească, ci și să evite să le calce. *Hm! Poftim, trifo!* își zise în gând și se aplecă după frunzele verzi ce i se strecuraseră printre baretele sandalei.

— Trifoi norocos! rosti tare, fără să-și dea seama, iar umerii i se-nfiorară la amintirea zilelor petrecute de-a bușilea, în căutarea plântuțelor cu patru foi.

— De fapt, se numește *Oxalis Deppei* și-așa e tot, cu patru foi.

Speriat, făcu ochii roată, încordat tot. Și dac-ar fi auzit-o pe ea vorbindu-i, și tot n-ar fi sărit așa! Dar liniștea reasezată avu cumva puterea de a-i domoli bătăile inimii, fapt ce-l ajută să observe mai într-o parte, un bărbat chircit, zgărmanind la rădăcina a vreo doi copaci imenși, ale căror ramuri înfrunzite se întrepătrundeau, filtrând lumina și tăind din iuțea caldurii.

— Platani, zise omul oprindu-se din treabă. Tinerei, deocamdată; dar, cu puțin noroc, și-or petrece veacurile cu strănepoții strănepoților noștri. Sau, mă rog, ai tăi.

— Nu-mi amintesc de ei. Dar cum zici; se pare că te pricepi la copaci. Eu nu-s neapărat ceea ce s-ar numi un *iubitor de natură*. Înțelegi. Mai tehnic, adăugă ușor jenat, apoi, îmbujorat pân' la urechi, se grăbi să explice cu un „sunt Matei” apucat a fi rostit doar pe jumătate, căci vorba-i fu-nteruptă scurt și tăios.

— Știu. Te așteptam.

Matei ridică mirat din sprânceană, dar îi păru că n-ar fi tocmai momentul potrivit pentru a cerceta

identitatea celui alt. Așa că se mulțumii la a-l urma, rotindu-se când și când, în căutare de detalii pe care să le recunoască. Dar totu-i păru acum, dintr-odată, modest și comun: o curte ca toate curțile, cu-o multitudine de copaci de diverse soiuri și mărimi, năpădiți de plante cățărătoare, crescute alandala, și înăbușiți de iarbă, trifoi și alte plante pitice, și-o căsuță ciudată, amestec de lemn și cărămidă, în nuanțe surprinzătoare de verde și cu accente de crem-gălbui și roz pudrat.

— Intrăm?

— Nu vrei un pic mai târziu? Aș sta pe terasă, o vreme. Și poate-mi faci un rezumat, ca să pricep de ce sunt azi aici, se hotărî să elucideze misterul Matei.

— Un rezumat al ultimilor douăzeci de ani? Păi, eu n-o știam de chiar atâta timp. Ce pot însă să spun e că v-a așteptat.

— Bine, lăsând asta la o parte. Deși, sincer să fiu, nu mă gândeam c-ar fi putut fi așa. Adică nu părea. Mă rog, nu mai contează...

— Dar ce anume *mai contează*, dacă te pot întreba? Îl ironiză aspru bărbatul.

Matei lăsă, însă, cuvintele să treacă pe lângă el, nevrând să se implice emoțional. Fără să-și dea seama, gândul îi alunecă în licărul razei piezișe ce scâldea dușumeaua crăpată pe alocuri și se pierdu în ea.

— *De ce vine tot mereu soarele pe terasa noastră? Și nu se duce acasă, să doarmă?*

— *Se zice că se uită-n urmă, mâțișor. I-e drag de oameni, de tărâmurii, de noi și de terasa noastră; dar mai cu seamă, îi e drag de tine! răspundea ea, seară de seară, fără oboseală ori plictis, răscolindu-i buclele negre.*

Dar o adiere de vânt se abătu timidă prin ungherele împăienjenite și-i destrămă amintirea. Se scutură ca de ceva neplăcut, își îndreptă spatele și-și dresе vocea:

— Tu poți întreba, doar că eu nu am nicio intenție să-ți răspund. Aș spera, însă, să-mi spui tu cine ești.

— Tudor. Probabil că ai dreptate, așa ar fi trebuit să-ncep. Oficial, grădinarul ei. În realitate, cumva *omul bun la toate*. Un pahar cu vin, o limonadă, cu ce să te servesc?

Matei aprobă cu un fel de „Mi-e indiferent” mormăit în barbă, așa că înserarea îi prinse pe amândoi ba schimbând jumătăți de întrebări și răspunsuri, ba mai tăcând, cu gândul dus aiurea și sorbind vin roșu din paharele dantelate, roz pal.

De dormit, probabil că dormise aproape ne-ntors, căci nu-și mai amintea nici măcar momentul în care se suise în pat și pusese capul pe pernă. Doar undeva, prin creierii nopții, avu senzația ciudată că nu-i singur în cameră și-atunci, preț de ceva vreme, redescoperi stelele. Nici nu ar fi avut cum să n-o facă, date fiind geamurile mari ce-mprejmuiiau patul și prin care, parcă, cerul întreg se holba la el.

— *Ai văzut vreo stea căzătoare?* reveni, fără s-o cheme, amintirea ei.

Ș-un gol imens i se instală în stomac. Strânse tare ochii, până simți că-l dor. Iar, la un moment dat, tot stând așa, readormi.

Capitolul II

Dimineața părea să-l aștepte de vreo câteva ore, când, în sfârșit, reuși și el să se rupă din visare. Coborând treptele spre bucătărie, și implicit cafeaua nelipsită fiecărui nou început de zi, avu brusc sentimentul cunoașterii profunde a acelu loc, ca și cum n-ar fi fost dus niciodată prin alte părți. Degetele îi recunoșteau textura lucioasă a balustradei, pașii i se strecurau treaptă cu treaptă, ca și cum ar fi avut în ei înșiși prins drumul, lumina sprintenă ce înviora pereții îi era și ea familiară într-un mod ciudat și total inexplicabil.

— Te-ai trezit? îl întâmpină Tudor învăluit în aburi de cafea proaspătă. Poate n-ar fi trebuit să-ți dau tocmai camera aceea, dar cumva m-am gândit că așa și-ar fi dorit ea. Te-a deranjat lumina nopții? Știu din proprie experiență că te simți ciudat acolo, dar doar până te obișnuiești, zise, și-i înmână o cană translucidă, violet-rozalie, prin pereții căreia se putea observa cafeniul cafelei.

Matei ezită o clipă. Dar mirosul amărui, răsfirat în răcoarea dimineții, îi gâdila cu atâta insistență nările, ajungându-i până în străfundurile creierilor, încât lăsa la o parte orice circumspecție și se-ntinse lacom după cană.

— Sunt tot felul de chestii ciudate pe aici, mormăi între două înghițituri.

Tudor deveni atent:

— Ca de pildă?

— Păi, cam totul.

— Crezi?

— Îhm. Chiar și... cana asta. Nu putea cumpăra pur și simplu ceva obișnuit, de la un supermarket?

— E ametist, explică Tudor. Ținea imens la cana asta. Și e singura de acest gen pe care o avea.

Matei se simți oarecum învinovățit. Așa că nu mai adăugă nimic. Doar îl analiză discret pe Tudor, încercând să treacă dincolo de aparențe, dincolo de cuvinte. Nimic însă din înfățișarea bărbatului nu îl ajuta să prindă acel *ceva* ce părea că-i scapă printre degete și-i dădea lui un sentiment de disconfort. Ba, chiar îi păru că, la un moment dat, îl surprinse zâmbind, ca și cum și-ar fi râs de efortul său de a desluși misterul. Și mai că-i veni să-l confrunte fățiș. Dar, în loc de asta, se auzi rostind calm:

— Deci și tu locuiești aici, nu? M-ar ajuta dacă mi-ai povesti despre asta.

— Cumva, da. Și dacă vrei, îți povestesc. Dar nu acum. Acum merg să așez pietrele florilor. Apoi mai vedem.

— Pietrele florilor!? se uimi cu totul Matei, sperând într-o explicație ce, într-adevăr, nu întârzie să apară.

Privindu-l peste umăr, jumătate pornit spre cărare și trăgându-și niște mânuși de grădinărit, Tudor îi arătă c-un semn al capului ocoliușul pe care-l făcea aleea în drumul său pe lângă casă.

— Nu știu ce-i veni astă-noapte cânelui și săpă în partea dinspre stejar, acolo unde ea își aduna pietrele aduse de peste tot pe unde călătorea. Unele sunt așezate sub forma unui covor de flori. Sau erau, c-acum va trebui să-mi amintesc modelul și să refac mare parte din el.

Matei îl lăsă să plece. Apoi se hotărî să-l urmeze și

porni mărunț în direcția indicată. Curând, însă, sesiză mișcare printre trandafirii cățărători ce zăgăzuiau privirile curioșilor din curțile alăturate. Miji ochii și-și ținu o clipă răsuflarea, vânând orice indiciu, cât de mic. Apoi, izbucni vesel:

— *Vecina!* Ce faci, *vecina?* N-ar fi mai simplu să intri pe porțiță, ca tot omul?

Dar nicio suflare, zâmbet ori căutătură, nu se arată de dincolo de gard. Gândi, așadar, că i se păruse și chiar făcu haz în sine și de felul în care vorbise de unul singur. Lungi pasul și, de după tufele de hortensii împrejmuite de levănțică aproape vineție, asortată cu capete crețe de dalii pitice, se ivi partea aceea de curte, ai fi zis doar *pietruită*, dacă n-ar fi fost sentimentul de sanctuar pe care-l aspirai prin toți porii, de îndată ce te-approiiai.

— Hei, tu de unde-ai apărut? se feri Matei, luat prin surprindere. Lola?! Nu se poate să fii tu! Lola! Cam câți ani să ai? Și cum așa de sprintenă?...

Câinele negru, apărut ca din pământ, îi sărea în jur, bătând aerul cu coada și lătrând scurt, ca de bucuria revederii.

— Lola a făcut tranșeele astea? i se adresă el neîncrezător lui Tudor. Nici nu mă mai gândeam că trăiește, darămite c-ar fi în stare de așa trăznaie! Ce minuni se-ntâmpl-aicea?

— Nu prea-s minuni, nu te încânta. De murit, se moare la fel. Iar asta-i Lulu, nu Lola. Adică un nepot al cânelui despre care vorbești tu. Dar, da, în mod surprinzător, seamănă aproape leit cu Lola. Uite, mai c-am terminat de aranjat; mai sunt de astupat gropile. Îmi dai o mână de ajutor, ce zici?

Matei se codi și căută rapid în minte un motiv suficient de bun pentru a refuza. Nu găsi nimic, însă, așa că, strângând din buze, șopti un *da* anemic și

deloc convingător, dar de care Tudor se agăță temeinic, înmânându-i repede o lopată.

— Heeee! Bună ziua! E cineva acasă? se auzi tocmai de prin fața casei, iar Matei se și pregăti să facă pe gazda, aruncând în urmă-i un „Asta o lăsăm pe mai târziu”.

Pe balansoarul de sub umbrar găsi un om 'năltuț, purtând sutană neagră, ochelari rotunzi, cu rame subțiri, o barbă rară și scurtă, iar pe cap, o scufie mică, de sub care i se prelingeau vertiginos broboane de sudoare. Adus ușor de spate, părea să numere ori să spună ceva la fiecare pietricică mutată în lături în șirul lung de mătăni. Când îl zări pe Matei, avu ca o tresărire și-un zâmbet trist i se-mprăstie pe chip.

— Ești unul dintre fii, nu-i așa? Doamne-Doamne, ce nenorocire! se văită mai apoi fără a aștepta măcar vreo încuviințare. Cum așa ceva, Doamne Dumnezeule?! Tocmai ea?

— Bună dimineața, părinte! se auzi-n curând și Tudor apropiindu-se.

— Bună dimineața, fiule! Unde e? Că tare rău îmi pare de așa poveste!

Matei, inert, se căznea să prindă sensul vorbelor și doar îi privea, din locul său, când pe unul, când pe altul, părându-i totul ca-ntr-o piesă de teatru în care mai curând ești impresionat de abilitatea actorilor decât de acțiunea în sine. Așteptă cu calm, dar curios, să afle continuarea.

— Aici, părinte, zise Tudor, și-odată cu cuvintele, din piept i se desprinse un fel de șuierat ce l-ar fi amuzat teribil pe Matei, dacă n-ar fi fost să observe culoarea pământie ce-o căpătase fața bărbatului.

Și popa se luă după el, târșâindu-și poalele sutanei printre clopoței campanulelor, încă înrouați.

— E miraculos felul în care se adună atâta răcoare în curtea asta! Mare-i puterea lui Dumnezeu! Cum lasă El caniculă doi pași mai încolo, și-aicea umbră și răcoare!

— După sufletul și priceperea omului, părinte, nu așa se zice? veni comentariul lui Tudor, cumva sec și fără simțăminte, semn că fusese spus și repetat în nenumărate rânduri pân-atunci.

Matei se simți în plus. Și chiar fu tentat să facă drumul îndărăt, căci discuția celor doi părea să ducă-ntr-o direcție ce nu-i era deloc confortabilă. Dar curiozitatea nu-i dădu pace, așa că-și înghiți lehamitea și întinse pasul să-i ajungă din urmă.

Drumul se strecura pe sub bolți colorate de clematite și glicină, împletite în mod surprinzător, și străjuite pe alocuri de nalbe, crini și alte plante pe care nici măcar nu le cunoștea. Nu mai fusese în partea asta a curții sau cel puțin chiar nu și-o mai amintea. Se lăsă la voia întâmplării, încercând să-și adoarmă gândurile, judecățile, simțurile.

Tot tupilată și cotită, aleea dădu în cele din urmă într-un zid îmbrăcat el însuși în maldăre de flori.

— De și-ar fi deschis măcar o florărie! nu se putu abține Matei să comenteze atâta neașteptare de-nfloriri.

Dar n-avu timp de nimic altceva, că cei doi de dinaintea-i se aplecară și dispărură, mai apoi, prin întredeschiderea unei uși din lemn gros, lustruit și vopsit într-un albastru-cenușiu lucios. Se luă după ei, nădușit tot de-o sudoare rece, care-i încleștă a spaimă umerii, așteptându-se ca *dincolo* să dea de-un hău, de fiare-nfiorătoare ori cel puțin o vrăjitoare ghicind în glob de cristal.

Poftim, trăznaie, că m-am molipsit de la Vecina! Ai

fi zis că-s ditamai omul și nu-mi pierd mințile cu una, cu două! făcu haz pe seama sa când pași într-o încăpere normală, cu pereți de sticlă garnisită, bineînțeles, cu deja nelipsitele plante cățărătoare și c-o canapea ce probabil ar fi trebuit să ocupe locul central, acolo de unde se vedea, puțin mai în depărtare, întinderea minunată a unui lan de grâu bătut de soare și unduit de vânt. Se întrebă cum anume erau amplasate casa și curtea, de-n partea asta dădeai direct în câmp, dar renunță, simțindu-se total dezorientat. Analiză în treacăt canapeaua îmbrăcată în catifea, înghesuită acum într-un colț, și rămase cu privirea atârnată de o masă modestă, închisă la culoare, ce trona în mijlocul încăperii, purtând un sicriu verde-cenușiu. Tresări. *Ciudată culoare!*

Tudor se întepenise, înalt și drept, doar cu capul plecat, în dreptul picioarelor, lăsându-i preotului onoarea de a-i șede la căpătâi. O vreme nu se auzi nimic. Iar Matei se strădui să-și țină respirația, de teamă să nu destrame liniștea.

— Și-a stat singură toată noaptea? se interesă brusc preotul.

— Ei, nu! Cum singură? A păzit-o Lulu! îl asigură Tudor. Aicea n-aveați dumneavoastră grijă, părinte, că slujitor mai bun pe lumea asta ca Lulu, nu-i. Întrebarea e doar *cum facem mai departe?*

Preotul se holbă o vreme spre sicriu, ca și căutând acolo răspunsul potrivit, apoi reveni cu voce răgușită:

— Ea... ce-a lăsat cu limbă de moarte?

— Nu mult. Că s-o-ngropăm între stejar și brazi.

— Scris?

— Scris.

— Testament?

— Aia-i altceva. Scrisoare.

Dialogul îi părea cifrat lui Matei. Și din nou îl încercă sentimentul acela de excludere a sa din derularea lucrurilor. Doar că, de data aceasta, totul părea să-l vizeze, cel puțin indirect, și pe el. *De ce să nu-l consulte? Să-i explice, să știe și el ce anume trebuia să se decidă?*

— Ce scrisoare? îndrăzni să întrebe și, pentru a da greutate gestului său, pași în dreapta lui Tudor.

Picioarele i se-nmuiară brusc și-o durere surdă începu să-i urle în urechi și să-i mișune pe șira spinării. Nu se aștepta s-o vadă. Nici nu voia s-o vadă. Dar capacul de sticlă al sicriului nu ascundea nimic, niciun detaliu. Se sprijini discret de colțul mesei și închise ochii.

— *Bună dimineața, Mâțișor! Hai, că soarele-i sus pe cer și ne-așteaptă să-nfăptuim lucruri mărețe azi! Purcedem spre micul dejun?*

— *Da, da' doar cu calul.*

— *Cu calul să fie, Măria Ta! Poftim de-ncalecă și să pornim!*

Zâmbi. Răsufală adânc. Apoi deschise ochii.

Femeia din sicriu îi era cunoscută. Avea cumva aceleași trăsături pe care le văzuse iar, și iar, și iar, în toată copilăria sa, doar că îmbătrânite. Păru-i era alb complet; probabil lung și adunat la spate. Buzele arcuite ușor, a zâmbet, și fruntea senină, ca și cum s-ar fi aflat în toiul unui vis frumos. Îmbrăcată într-o rochie albă, cu flori delicate și discrete, țesute pe alocuri, ai fi zis mai curând că-i pregătită de vreo petrecere importantă.

— Scrisoarea pe care a lăsat-o ea, îi șopti Tudor în spatele urechii.

Dar Matei nu mai putu înțelege nimic altceva, căci pereții, și florile, și masa, și mai ales sicriul, cu toatele i se surpară în minte și-l făcură să se prăvale.

Capitolul III

Simțurile îi reveniră treptat. La început, avu sentimentul de visare, apoi de corp atârându-i greu și trăgându-l undeva, înapoi, ca într-un fel de abis. Abia mai târziu începu să audă un zumzăit, care gradual se transformă în sunete articulate și, ulterior, cuvinte.

— ...acolo?

— Nu, nici pomeneală. Dacă se află, nici nu mai intră în discuție, îi păru să audă vocea îndurerată și în același timp revoltată a preotului.

— Și-atunci, cum ar trebui să procedăm? Zicem sau nu zicem?

De această dată, fu aproape sigur că vorbise Tudor. Dar, deși nu reușea încă să-și deschidă ochii, simțea că în încăperea se mai afla o persoană. Necunoscută. Își ascuți simțurile, încăpățânându-se să se trezească pe de-a-ntregul, dar corpul refuza parcă să i se adune, iar mintea i se blocase, asemenea, într-un nor luminos.

Când în sfârșit își reveni, semiîntunericul locului în care se afla îl făcu să creadă că se lăsase deja înserarea. O lumină gălbuie și palidă îl veghea la căpătâi, iar încăperea, ce părea mai degrabă un intrând, se rezuma la un pat micuț așezat în dreptul unei ferestre imense, croșetată toată în ochiuri desticlăcolorată, reprezentând o corabie cu pânze plutind pe o mare luminată de lună. Totul părea atât de veridic, încât inițial chiar se întrebă cum ajunsese el pe malul mării, dar mai apoi, odată ce-și recăpătă pe deplin simțurile, înțelese iluzia optică